

Ken Scott:

„50 évet egy 105 perces filmbe sűríteni óriási kihívás”

TÓTH CSABA

Az elején még erős *Forrest Gump*-vibe-okat hordoz magában Ken Scott (*Elpuskázva*) új mozija, a *Volt egyszer... az anyám*, ám később hangnemet vált. Egy életigenlő családre-gény sok vidám pillanattal egy erős anya-fia szövetségről, igaz történetből adaptálva. A rendezővel Párizsban beszélgettem.

A *Volt egyszer... az anyám* egy könyvadaptáció. Hogy találtál rá a regényre?

A producerek nyomták a kezembe, amikor egy film-fesztiválon találkoztunk. Anyyra beleszerettem, hogy zsinórban kétszer kiolvastam. A második olvasáskor már azon gondolkodtam, hogyan vihetném filmre.

Ez a sztori nem könnyen elmesélhető. A játékidő felében a főhős még gyerek, aztán felnőtté válik, a szereplők történetive több évtizedet ölel át...

Egy 50 évet átfogó sztori sok szempontból jelent kihívást. 105 percbe belesűríteni 50 évet már önmagában is rendkívül bonyolult. A legnagyobb kihívást talán nem is a főhős, hanem az édesanyja karaktere jelentette. Őt a film-ben a negyvenes éveiben ismerjük meg, majd követjük fél évszázadon át egészen a haláláig. Nagy kérdés volt, hogy rábízhatjuk-e a karaktert egyetlen színésznőre. Végül Leïla Bekhti és a smin-kések annyira meggyőző munkát végeztek, hogy nem volt szükség váltásra. Hihetővé tették Esther idősödését. Úgy érzem, segíti a nézői azonosulást, hogy végig egyetlen színésznő testesíti meg a figurát.

Mi volt a személyes kapcsolódási pontod a történethez?

Az, ahogyan bemutatja az anyja és a fia közti rendkívül szoros köteléket. Úgy gondolom, ez kellően univerzális. Rendezőként imádok új világokat felfedezni és bemutatni, ezért nagyon vonzott, hogy kanadaiaként egy párizsi sztorit vihetek filmre. A filmes iskolában azt tanították nekünk, hogy mindig arról meséljünk, amit jól ismerünk, de már akkor éreztem, hogy ez nekem nem fog menni. A filmezésben pont az érdekel, ha számomra ismeretlen területeket ismerhetek meg és járhatok be.

De ettől még hiszek abban, hogy fontos a filmekben a személyesség: szerintem egy tölem távol eső világot bemutató film-ben is megjelenik a világlátásom, az ízlésem és a gondolkodásmódom.

Mennyire vontad be a filmkészítésbe a regény szerzőjét, Roland Perez-t? Ez mégis csak az ő életének története.

Magam adaptáltam a könyvet, és annyira tetszett a hangneme és a humora, hogy próbáltam a lehető leghűbb maradni hozzá. Nagy segítségemre volt, hogy a szerző tulajdonképpen a sztori főszereplője, szóval, ha bármikor kérdésem volt, fel tudtam őt hívni, és ezzel a lehetőséggel sokszor éltem. Olykor a könyv átszárgaldott valami érdekes részen, én meg rögtön tárcsáztam Rolandot, hogy mesélje el nekem a részleteket. Végig nagyon segítőkész volt, és elfogadta azt is, hogy az 50 év egyetlen filmbe sűrítése miatt számos dolgon változtatnunk kell.

Nehéz volt meggyőzni a popsztár Sylvie Vartan – akinek a neve az eredeti címben is szerepel –, hogy eljátssza saját magát a film-ben?

Mivel nagyon közel áll Rolandhoz, így nem volt nehéz. Roland összekötött vele, és ő örömmel jött.

A *Starbuck* című vígjátékod nagy sikere után egy időre hollywoodi rendező lettél. Hogy emlékszel vissza erre a pár évre?

A DreamWorksszel együtt megcsináltuk a *Starbuck* amerikai remake-jét (2013: *Elpuskázva* – a szerk.). Fantasztikus élmény volt, tényleg mindenben támogattak, egy kifejezetten alkotóbarát közeget alakítottak ki. Ritka nagy élmény volt New York közepén, Manhattanben forgatni. Nem volt a terv része, hogy én akkor mostantól hollywoodi rendező leszek. Ott dolgozom, ahol épp meg tudom valósítani a terveimet. És szeretek utazni is, ezért is forgattam például egy filmet Indiában.